

„Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32-33)

Olyan ige ez, amely nagy bátorítást és ösztönzést jelent minden kereszténynek. Jézus arra buzdít bennünket, hogy következetesen éljük meg a belé vetett hitünket, mert örök életünk attól függ, hogy milyen magatartást tanúsítottunk iránta földi létünk idején. Ha megvalljuk őt az emberek előtt – mondja Jézus –, az elegendő lesz arra, hogy Ő is megvalljon bennünket Atyja előtt. Ha azonban megtagadjuk őt az emberek előtt, akkor Ő is meg fog minket tagadni az Atya előtt.

„Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”

Jézus azért figyelmeztet a jutalomra vagy büntetésre, amely földi életünk után vár ránk, mert szeret minket. Ő tudja, amit az egyik egyházatya is mond, hogy a büntetéstől való félelem néha hatékonyabb egy szép ígéretnél. Ezért egyrészt táplálja bennünk a végtelen boldogság reményét, másrészt pedig, hogy megmentsen, felébreszti bennünk a félelmet a kárhozattól.

Őt egyedül az érdekli, hogy célba érjünk, vagyis hogy örökké Istennel éljünk. Végül is ez az egyetlen dolog, ami számít, ez az a cél, amiért a világra születtünk: hiszen csak ővele tudjuk elérni önmagunk megvalósítását, minden vágyunk beteljesülését. Ezért buzdít Jézus, hogy „valljuk meg” őt itt a földön. Mert ha ebben az életben nem akarunk tudni róla, ha megtagadjuk őt, akkor ha majd átmentünk a másik életbe, örökre el leszünk tőle szakítva.

Földi életünk végén tehát Jézus nem fog mást tenni, minthogy az Atya előtt megerősíti mindegyikünk választását, amit itt a földön meghoztunk, annak minden következményével együtt. Az utolsó ítéletre utalva ennek a döntésünknek az egész jelentőségét és komolyságát mutatja itt meg: az örök életünk forog ugyanis kockán.

„Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”

Hogyan kamatoztassuk Jézusnak ezt a figyelmeztetését? Hogyan éljük ezt az Igét?

Ő maga mondja ki: „Aki megvall engem...”

Határozzuk el tehát, hogy egyszerűen és őszintén megvalljuk őt az emberek előtt!

Lépjünk túl minden hamis tiszteleten! Hagyjunk fel a középszerűséggel és a megalkuvással, mely megfosztja keresztény életünket a hitelességtől!

Jusson eszünkbe: a mi hivatásunk az, hogy tanúságot tegyünk Krisztusról. Ő éppen rajtunk keresztül akar békét, igazságot és szeretetet hirdetni minden embernek.

Tegyünk róla tanúságot mindenütt: a családban, a munkahelyünkön, barátaink között, az iskolában vagy bármilyen élethelyzetben!

Elsősorban a magatartásunk tanúskodjon: a becsületes életvitelünk, a tiszta szokásaink.

Mutassuk meg, hogy nem ragaszkodunk a pénzhez, hogy részt veszünk mások örömeiben és szenvedéseiben!

Különösen a kölcsönös szeretetünkkel és az egységünkkel tegyünk tanúságot, hogy az a béke és az a tiszta öröm, amit Jézus azoknak ígért, akik egységben élnek, már itt a földön eláraszthasson minket, és átáradjon a többiekre is!

És ha valaki megkérdezi, hogy miért így élünk, hogyan lehetünk vidámak egy ilyen próbára tevő világban, annak alázattal és egyszerűen tudunk válaszolni azokkal a szavakkal, amelyeket a Szentlélek sugall, és így tanúságot teszünk Krisztusról a szavainkkal, az eszmék szintjén is.

Sokan, akik keresik, így talán majd megtalálják őt.

Az is előfordulhat, hogy félreértenek, hogy ellentmondanak, hogy kinevetnek; elutasításban, sőt üldözésben lehet részünk. Jézus erre is figyelmeztetett: „Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.”

Ez csupán annyit jelent, hogy helyes úton járunk. Tegyünk tanúságot továbbra is bátran, a megpróbáltatások közepette is, az életünk árán is! Mindent megér a ránk váró cél: a menny, ahol Jézus, akit szeretünk, örökre megvall bennünket az Atya előtt.

Chiara Lubich

/forrás: Magyar Kurír/